

Arrest

nr. 199 073 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers G.A., G.X. en G.R. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers G.A. en G.X. alsook verzoeker G.R. hun huidige derde respectievelijk tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag(en) hebben uiteengezet, met name de bloedwraakkwestie met de familie N.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 84 172 van 3 juli 2012 omdat zij, daargelaten de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten, niet aannemelijk hadden gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van hun autoriteiten.

Ter ondersteuning van hun huidige derde respectievelijk tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende gelegaliseerde kopieën neer: de aanvraag door de procureur van het juridische district Shkodër voor de juridische behandeling van de zaak van hun (schoon)broer P., d.d. 14 september 2004; de inbeschuldigingstelling door de procureur van hun (schoon)broer P. voor de moord op Z.N., d.d. 15 maart 2005; het vonnis van de rechtbank van Shkodër d.d. 15 maart 2005 waarin hun (schoon)broer P. wordt veroordeeld tot 2,5 jaar gevangenisstraf, hetwelke verzoekers overigens reeds neerlegden bij hun eerste asielaanvraag; en een verklaring van het dorpshoofd en het hoofd van de administratieve eenheid dat hun familie in bloedwraak verkeert, d.d. 9 december 2004. Voorts legden verzoekers een origineel attest van de 'Peace Reconciliation Missionaries of Albania' neer waarin verklaard wordt dat ondanks verzoeningspogingen van de commissie de familie N. nog steeds uit is op bloedwraak, d.d. 3 maart 2017 en een origineel attest van het hoofd van de administratieve eenheid en van een gemeentelijke inspecteur d.d. 4 september 2012 aangaande de bloedwraak. Tot slot legden verzoekers een CD-rom neer met nieuwsberichten aangaande de gebeurtenissen van 2004 (dewelke zij ook hadden neergelegd bij hun eerste asielaanvraag), een krantenartikel aangaande diezelfde gebeurtenissen, een krantenartikel aangaande een moord op ene E.H. en een bewijs van DHL waarmee zij de documenten van Albanië naar België hebben laten opsturen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten dat zij niet aantoonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat zij geen of onafdoende beroep zouden kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Het louter verwijzen naar hun initieel vluchtrelaas en origineel strafdossier wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten in geval van verdere problemen. Met het betoog dat verzoekers in hun verzoekschrift uiteenzetten met betrekking tot deze documenten en hun asielmotieven maken zij nog steeds niet aannemelijk dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten in geval van verdere problemen.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een verslag van 10 september 2015 dat door de Canadese overheid werd gepubliceerd in verband met bloedwraak voor de periode 2010 tot 2015 en het rapport van Home Office "Country Information and Guidance - Albania: Blood feuds" van juli 2016 waaruit volgens verzoekers blijkt dat officiële bronnen in Albanië waaronder de procureur toegeven dat een aanzienlijk aantal mensen uit verzoekers hun regio opgesloten leven en bij een bloedwraak betrokken zijn, hetgeen volgens verzoekers inhoudt dat deze mensen geen ander alternatief hebben. Verzoekers menen tevens dat het blijvend karakter van het verschijnsel te wijten is aan de Albanese gewoonten van bloedwraak, maar ook aan de ontoereikende aanpak van de regering om de mentaliteiten te laten evalueren en in te grijpen. Verder gaan verzoekers in op de situatie van bloedwraak waarvoor zij vrezen bij terugkeer gedood te zullen worden en benadrukken dat in casu de bloedwraak reeds van 2004 dateert, hetzij een periode tijdens dewelke de Albanese autoriteiten nog geen enkele maatregel hadden getroffen om de vendetta proberen uit te schakelen en zij hierdoor bijgevolg niet "niet geraakt noch gesensibiliseerd" zijn.

De Raad stelt evenwel dat uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit deze informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit deze informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Deze informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op het voorgaande kan zeker gesteld worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Uit de stelling dat een aanzienlijk aantal mensen uit verzoekers hun regio opgesloten leven en bij een bloedwraak betrokken zijn, zoals eveneens uit voormelde informatie blijkt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de

Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om bescherming te bieden. Dit betreft overigens een zeer selectieve lezing van deze informatie door verzoekers doch tonen gelet op het geheel van de informatie niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of bij machte zouden zijn om bescherming te bieden. Het gegeven dat de bloedwraak dateert van 2004 doet geen afbreuk aan voorgaande. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of niet bij machte zouden zijn maatregelen te treffen voor eventuele problemen die resulteren uit een bloedwraak anno 2004.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin het volgende wordt gesteld: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." (eigen onderlijning) Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij voor wat betreft de bloedwraakkwestie met de familie N. niet aantonen dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het overige betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 oktober 2017, volharden verzoekende partijen in de middelen van hun verzoekschrift en zijn zij van oordeel dat hun autoriteiten hen geen effectieve bescherming kunnen bieden. Zij precisieren dat uit de informatie blijkt dat er weliswaar vooruitgang is wat de repressie van misdrijven en moorden betreft, ook in het kader van de vendetta, maar er geen vooruitgang is voor wat betreft de preventieve aanpak van de misdaad. Verzoekende partijen vervolgen dat in de beschikking ook niet concreet wordt gesteld welke precieze maatregelen de Albanese autoriteiten nu zouden genomen hebben. Zij wijzen er op dat in de beschikking en de bestreden beslissingen een algemene beoordeling wordt gemaakt, doch geen rekening gehouden wordt met de concrete situatie van verzoekende partijen. Verzoekende partijen

wijzen erop dat de documenten ernstig zijn, en de stukken uit het dossier van P. aantonen dat er wel degelijk een vrees is voor vervolging omwille van de vendetta. Tot slot wijzen zij erop dat P. gerepatriëerd werd en opgesloten leeft bij zijn zus.

De Raad benadrukt dat in het kader van hun eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 84 172 van 3 juli 2012 werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken met betrekking tot hun problemen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit is te dezen niet het geval.

De verzoekende partijen brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. In tegenstelling tot wat zij op algemene wijze voorhouden, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met hun concrete situatie. Uit de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidige asielaanvraag afgelegde verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt echter niet, en zij maken voorts niet met concrete en valabele argumenten aannemelijk dat het hen in hun land van herkomst met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen, met name de bloedwraakkwestie welke zij in het kader van hun eerste asielaanvraag aanhaalden en waarin zij tot op heden volharden, aan nationale bescherming ontbeert. Uit niets blijkt namelijk en ze tonen niet *in concreto* aan dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot die verklaarde problemen met de familie N., daargelaten de geloofwaardigheid en het actueel karakter hiervan, niet zouden kunnen of willen helpen.

Met hun betoog dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar vooruitgang is wat de repressie van misdrijven en moorden betreft, ook in het kader van de vendetta, maar er geen vooruitgang is voor wat betreft de preventieve aanpak van de misdaad, en dat niet concreet wordt gesteld welke precieze maatregelen de Albanese autoriteiten nu zouden genomen hebben, gaan verzoekende partijen geheel voorbij aan hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissingen, en inzonderheid in de informatie van het commissaris-generaal waarnaar de beslissingen verwijzen, met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië wordt gesteld, onder andere aangaande de vele preventieve maatregelen die door de Albanese overheid worden getroffen. De bestreden beslissingen vermelden in dit verband het volgende: *“Ook anno 2017 kan gesteld worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. (...)*

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak

verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies."

Verzoekende partijen brengen geen concrete en objectieve gegevens aan die hier een ander licht op werpen. Ze tonen niet aan dat voormelde informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. Integendeel zelfs, in de beschikking d.d. 24 oktober 2017 werd vastgesteld dat *"uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit deze informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit deze informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Deze informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op het voorgaande kan zeker gesteld worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Uit de stelling dat een aanzienlijk aantal mensen uit verzoekers hun regio opgesloten leven en bij een bloedwraak betrokken zijn, zoals eveneens uit voormelde informatie blijkt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om bescherming te bieden. Dit betreft overigens een zeer selectieve lezing van deze informatie door verzoekers doch tonen gelet op het geheel van de informatie niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of bij machte zouden zijn om bescherming te bieden. Het gegeven dat de bloedwraak dateert van 2004 doet geen afbreuk aan voorgaande. Uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of niet bij machte zouden zijn maatregelen te treffen voor eventuele problemen die resulteren uit een bloedwraak anno 2004."*

Het volstaat niet om, zoals *in casu* verzoekende partijen, op algemene wijze op te merken dat de nationale autoriteiten hen geen effectieve bescherming kunnen bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Dit dient *in concreto* aannemelijk te worden gemaakt. Waar zij nog verwijzen naar het dossier van P. stellen dat P. werd gerepatrieerd en ondergedoken leeft bij zijn zus, wijst de Raad erop dat P. zijn nieuwe asielaanvraag werd verworpen bij arrest 190.394 en zij voor wat betreft het overige niet verder komen dan een blote bewering.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift en het formuleren van enkele algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS